

ဝန်ရင်း

Read on the move

နတ်သမီး

အလွမ်းမဲ့ဆည်းစာ

အလွမ်းမဲ့ ဆည်းဆာ

အခန်း(၁)

"ဟဲ့ ဟဲ့ အမှိုက်ကောက်တဲ့ကလေးတွေ၊ ခြံထဲဝင်မကောက်နဲ့ နော်"

အိမ်ပေါက်ဝတွင် ခါးထောက်၍ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောနေ သော မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ၏ အော်သံကြောင့် ကောက်တိုက်စနှင့် ရေသန့်ဘူးအခွံတွေ ကို အလှအယက် ကောက်နေသော ပူစူးနှင့် ဘုံဘုံ အမှိုက်ဆက်မကောက်ဘဲ ထိုအခေါ်ကြီးအား ခြံစည်းရိုးတိုင်တွေ ကြားထဲမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ကြ၏ ။

ပူစူး ကြောက်စိတ်ကြောင့် လက်ထဲရောက်နေပြီ ဖြစ်သော ဃာ ဟူကျ ဘူးအခွံကို ကြောက်အားလန့်အား လွှတ်ချလိုက်ပြီး

"ဘုံဘုံ ငါ ငါ ကြောက်တယ်ဟာ၊ ပြန် ပြန်ကြရအောင်"

ပူစူး ကြောက်နေသလောက် ဘုံဘုံပုံစံက ကြောက်စိတ်လုံးဝ မရှိသူလို မျက်နှာကြောခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပူစူးကို ခပ်စုစုကြည့်ပြီး

"ဟာ ပူစူးကလည်း ကြောက်စရာမရှိ ကြံဖန်ကြောက်နေပြန်ပါ ပြီ၊ ငါတို့ဖာသာ အပြင်မှာ ကောက်တာ သူ့ခြံထဲဝင်ကောက်တာမှ မဟုတ် တာ၊ ဘာကြောက်စရာလိုလဲ"

ဘုံဘုံ၏ ပုံစံမှာ ဘာကိုမှ မကြောက်ရွံ့တတ်သော ရဲရင့်သည့်ပုံစံ ဖြင့် ပူစူးလက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေး၏ ။

ဘုံဘုံ နဖူးပေါ်မှ စိုနေသော ချွေးစတွေ ကို လက်ဖြင့်ဖိသုတ်ရင်း

"စိတ်ချ အခေါ်ကြီး၊ အခေါ်ကြီးက ဝင်ပါဆိုရင်တောင် အခေါ် ကြီးခြံထဲကို ကျွန်တော် တို့က မဝင်သေးဘူးဗျ"

ဘုံဘုံ ဂျွတ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ဥစ္စာခြောက်နေသော အခေါ် ကြီးကို ပြန်၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခေါ်ကြီး ဆွေဆွေခနဲသွားကာ

"အောင်မယ် အမှိုက်ကောက်တဲ့ကလေးကချေလေးတွေ ကများ

ငါ့ကိုပြန်ပြောတယ် ဟုတ်လား၊ သေချင်နေပြီနဲ့တူတယ်"

ထိုအခေါ်ကြီး အိမ်နောက်ဖေး လှေကားကနေ ဆင်းလာသဖြင့်

ဘုံဘုံလက်ကိုဆွဲပြီး ပူစူး ထိုအခေါ်ကြီးနှင့်ဝေးသော နေရာသို့စွတ်ပြေး၏ ။

ဘုံဘုံ ငွေခွံအိတ်ကြီးတန်းလန်းတန်းလန်းနှင့် ပူစူး ဆွေခေါ်ရာ နောက်သို့

ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် လိုက်ပါလာ၏ ။

နွေနေ့လယ်ခင်းသည် ပူစူးနှင့်ဘုံဘုံအတွက်တော့ လသာနေ သလိုပင်။

အနောက်ဘက်မှ ထိုအခေါ်ကြီး၏ ရင့်သီးသော ဆဲရေး တိုင်း ထွာသံတွေ က

အဝေးမှာ ခပ်သဲ့သဲ့ကျန်ခဲ့၏ ။

"ပူစူး ရပ်ပါတော့ဟ၊ ဟိုမိန်းမကြီး ငါတို့နောက် လိုက်မလာပါ ဘူး၊ နင်ကလည်း

ကြောက်တတ်လိုက်တာ ယုန်သူငယ်လေးကျနေတာပဲ"

ဘုံဘုံ ပြောတော့မှ ပူစူး ခပ်သွက်သွက်လျှောက်နေသော ခြေ လှမ်းတွေ ရပ်ကာ

နောက်ဘက်ကို ကျောမလှဲသူလို စိုးရိမ်တကြီး လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုမိန်းမကြီး အရိပ်အယောင် မတွေ့တော့မှ ပူစူး သက်ပြင်း ဖျော့ဖျော့လေး

ချရင်း

"လူတွေ က ငါတို့တွေ ဆိုရင် ဘာ ဖြစ်လို့ မုန်းနေကြတာလဲ မသိဘူးနော် ဘုံဘုံ"

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်ပြောရင်း ပိတောက်ပင်ခြေရင်းတွင် ခြေပစ် လက်ပစ်ပစ်

ထိုင်ချလိုက်သော ပူစူး၏ မျက်နှာမှာ အားငယ်စိုးရွံ့စိတ်တွေ အရိပ်လို ထင်ဟပ်နေ၏ ။

"လူတွေ က ဒီလိုပဲဟ၊ ခုနေ ငါတို့က ပလုံကောက်တဲ့ကလေး တွေ မဟုတ်ဘဲ

ချမ်းသာတဲ့သူဌေးသားသမီးတွေ ဖြစ်ကြည့်ပါလား၊ ငါတို့ ကို အော်ဖို့နေနေသာသာ

ငါတို့ရှေ့မှာ ခူးထောက်စမ်းဆိုရင်လည်း ခူး ထောက်မယ့်လူတွေ "

"ဟင် တကယ် အဲဒီ လို ခူးထောက်မှာ လား၊ အဲဒါဆို ငါ

ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူဌေးရဲ့ သားသမီး ဖြစ်ချင်လိုက်တာဟယ်၊ ဒါမှ ဟို မိန်းမကြီး ငါတို့ကို ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ် ဆဲထားတာတွေ ကို ပြန်တောင်းပန် ခိုင်းရမှာ "

"ဒါဆို ငါတို့ မြန်မြန်ချမ်းသာအောင် ကြိုး စားကြမယ်ဟာ၊ ကဲ လာ ဒီနေ့အတွက် ဒီလောက်နဲ့ပဲ နားလိုက်ကြတော့မယ်ဟာ"

ဘုံဘုံ ငွေခွံအိတ်ကြီးကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေသော ပူရူးကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ပူရူး ကမ်းပေးသော ဘုံဘုံလက်ကို အလိုက်သင့်ဖမ်းဆွဲပြီး အားယူ၍ ထလိုက်သည်။ ပူရူးမျက်နှာလေးမှာ နေလောင်ထားခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ချွေးစတွေ သီးနေ၏ ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နေ စော်တွေ နံနေ၍ ကိုယ့်အနံ့ပင်ကိုယ် ပြန်မခံနိုင်။

သူများ ကလေးတွေ လို ဒီအရွယ်က မိဘများ အရိပ်အာဝါသ အောက်မှာ နွဲ့ဆိုးဆိုးနေရမည် အရွယ်။ ကျောင်းတက်ပြီး စာသင်နေရ မည် အရွယ်။

ခုတော့ နေပူပူ မိုးရွာရွာ ဆောင်းချမ်းချမ်းမှာ ဝမ်းစာအတွက် ရန်ကန်နေရသော ပူရူး၏ ခြေဖဝါးနုလေးတွေ နောက်ဖေးလမ်းကြား တိုး၍ ကြမ်းရှ ညစ်စုတ်၍ နေလေပြီ။

"ဘုံဘုံ ငါတို့ ဒီနေ့ နေ့တွက်ကိုက်ပါ့မလား၊ ပလုံတွေ က သိပ်ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရင်ရက်တွေ ကဆို တို့နှစ် ယောက် ငွေ ခွံအိတ်ထဲ လှုံတောင်ထွက်နေတာ"

ပူရူး ပင်ပန်းပေမယ့်လည်း နေ့တွက်လေးတော့ စီချင်သည်။ ဒါမှ အမေ့ကို ပြန်ပေးရမှာ လေ။

"ဒီနေ့ နှင့်ပုံစံက သိပ်မှမလန်းတာ၊ ဟိုဘက်ဆက်သွားရင် ရပေမယ့် အဲဒီ ဘက်က ခွေးတွေ က သော င်းကျန်းတယ်"

"အင်းလေ ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ညနေကျမှ ဖွားဆိတ်မတို့ ခြံထဲမှာ

အမှိုက်သွားကောက်ပေးတော့မယ်၊ ဟိုးတစ်ပတ်က အမှိုက်ရှင်း ပေးလိုဆိုပြီး ငါ့ကိုမုန့်ဖိုးနှစ် ရာပေးတယ်ဟဲ့၊ နင်ပါလိုက်ခဲ့၊ ငါ တစ်ဝက် ခွဲပေးမယ်"

အလုပ်တစ်ခု မပြတ်သေးဘူး၊ နောက်အလုပ်သစ်အတွက် ဇယားချနေသော ပူရူး၏ လောဘတက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ဘုံဘုံ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

"မလိုက်ချင်ပါဘူးဟာ၊ ညနေဟိုကောင် သံချောင်းတို့နဲ့စွန့်လိုက် ဖို့ ပြောပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါ အစောကြီး ပြန်တာပေါ့ဟ"

ဘုံဘုံ အပြောကြောင့် ပူရူး နှုတ်ခမ်းလေးစုသွား၏ ။

သူ စွန့်လိုက်ရင် ပူရူးဘေးမှာ အဖော်မရှိတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေ ထဲမှာ ပူရူး ခင်တဲ့သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ဘုံဘုံ တစ်ယောက် တည်း ရှိတာ၊ နောက်ပြီး ဘဝတူတွေ ဆိုတော့ ဘုံဘုံဟာ ပူရူးအပေါ်မှာ အမြဲ ညှာတာသည်။ ပူရူးအပေါ် ဘယ်တော့မှ အနိုင်ယူလေ့မရှိ။

သူ့မှာ မုန့်တစ်ခုရှိလျှင် တစ်ယောက် တည်း ဘယ်တော့မှ မ စားဘဲ ပူရူးကိုလာပြီး ခွဲကျွေးသော ဘုံဘုံကို ပူရူးကလည်း သံယောဇဉ် ကြီးပါသည်။

ပူရူးဘဝမှာ ခင်တွယ်စရာဆိုလို့ အမေနဲ့ဘုံဘုံပဲရှိတာ။

"နင်ကလည်း စွန့်မလိုက်ပါနဲ့လားဟာ၊ နင် စွန့်လိုက်ရင် နင့် အဖေ မကြိုက်သလို ငါလည်း မကြိုက်ဘူးဟ၊ ကားလမ်းမှာ ဆိုရင် ပိုပြီးစိတ်ပူရတယ်"

ပူရူး သူ့ဘေးမှာ အဖော်မရှိ၍ ဘုံဘုံကို တား၏ ။ ဘုံဘုံက အင်းလည်းမလုပ် အဲလည်းမလုပ်နှင့် ပူရူးရှေ့မှ ငွေခွံအိတ်လွယ်ပြီး ထွက်သွား၏ ။

ပူရူး ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဘုံဘုံနောက်မှ ခပ်သွက်သွက် လိုက် လာသည်။

ဘုံဘုံက ထိုသို့ပင် ပြန်မပြော နားမထောင်။

အခန်း(၂)

"အမေ ရော့ အမေအတွက် ဈေးဖိုး"

အမေရှေ့ ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်ချပေးလိုက် သော တစ်ရာတန်လေး တွေ
ငါးဆယ်တန်လေးတွေ ကို အမေ ဝေကြည့်သည်။

"ဒီနေ့လည်း ပလုံလိုက်ကောက်ပြန်ပြီလား သမီး"

နှင်းခ ရင်ထဲမှာ မကောင်းလွန်းစွာ ဖြင့် သမီးလေးကို မေးလိုက် သည်။

"အဝေးကြီးတွေ လျှောက်မကောက်ပါဘူး အမေရာ၊ ဟိုဘက် လမ်း
ဒီဘက်လမ်းလေးတင်ပဲ လိုက်ကောက်တာပါ။ နောက်ပြီး ပူစူး တစ်ယောက် တည်း မဟုတ်ဘူး၊
ဘုံဘုံလည်း ပါတယ်"

မညှိုး နှမ်းသော ပန်းလေးတစ်ပွင့်နယ် ချွင်လန်းတက်ကြွစွာ ပြောနေသော
သမီးလေးကိုကြည့်ပြီး နှင်းခ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ အရွယ် နှင့်မလိုက်အောင်
သိတတ်လွန်းသော သမီးလေး။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမ ဖြစ်နေရတဲ့ နှင်းခ၏ သမီး
ဖြစ်နေရတာ ကိုက သမီးလေး ကံဆိုးတာ ပါ။ ကိုယ် အသုံးမကျလို့ သမီးလေး ခုလို
နိမ့်ကျတဲ့အလုပ်တွေ ကို လိုက်လုပ်နေရတာ ။

"သမီးရယ်၊ နောက်ဆိုရင် ဒီလိုအလုပ်တွေ လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ လား၊ အမေလည်း
အိမ်တွေ မှာ လိုက်ပြီး အဝတ်လျှော်နေတာပဲကွယ်၊ သမီးလေး အမှိုက်ကောက်တဲ့အလုပ်တွေ
မလုပ်နဲ့တော့နော်"

"အမေကလည်း ပူစူးကသာ အမေ့ကို သူများ အိမ်မှာ အဲဒီ လို
အဝတ်လျှော်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်စေချင်တာ၊ သမီးက ကလေးဆိုတော့
အမှိုက်လိုက်ကောက်လည်း ရှက်စရာမလိုပါဘူး၊ အမေကသာ ရှက်ရမှာ ၊ ဒီကြားထဲ
ဟိုမိန်းမကြီး ဒေါ်ဝင်းက အဝတ်တွေ အများ ကြီးလျှော်ခိုင်း ပြီးရင် ပိုက်ဆံကျတော့ နည်းနည်း
ပဲပေးတယ်၊ ဟွန်း သိပ်ကပ်စေးနဲတာ ပဲ၊ ပူစူးတော့ အဲဒီ မိန်းမကြီးကို ကြည့်လို့မရပါဘူး"

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စကားတတ်လွန်းသော သမီးကိုကြည့် ပြီး နှင်းခဲ
မျက်ရည်တွေ ဝေ့နေရင်းမှ ပြုံး မိလိုက်သေးသည်။ မအေ အပေါ်မှာ သိတတ်လွန်းသော
သမီးလေး။

"ပိုက်ဆံမရှိတော့လည်း ဒီလိုပဲ အောင့်အည်းသည်းခံရမှာ ပေါ့ သမီးရယ်"

နှင်းခဲ၏ ဖြေသိမ့်စကားကို သမီးလေး မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ်ဖြင့်
နားထောင်ပြီး ခေါင်းလေးကို ငဲ့စောင်းကာ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ခပ်တွေ တွေ
လေးလုပ်ကာ

"အမေ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံနဲ့ဘာဆိုင်လဲဟင်"

"ဪ သမီးကလည်း အခု မေမေတို့ သမီးတို့ ခက်ခက်ခဲခဲ နဲ့
ရှာနေရတဲ့ပိုက်ဆံတွေ အများ ကြီးစုမိသွားရင် အမေတို့ကို ဆင်းရဲသား တွေ လို့ လူတွေ က
မသတ်မှတ်ကြတော့ဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့လူတွေ လို့ပဲ သတ် မှတ်ကြတော့မှာ "

နှင်းခဲ ရှင်းပြသော အခါ ပူစူးမျက်ဝန်းလေးများ အရောင် တောက်သွားပြီး
နာခေါင်းမှထွက်ပြုစပြုနေသော နှပ်ချေးလေးကို တစ် ချက်ရှုံ့သွင်းရင်း

"ဒါဆို သမီးတို့ ပိုက်ဆံတွေ အများ ကြီးရှာပြီး စုဘူးကြီးထဲ ထည့်စုထားမယ်
အမေရာ၊ ပိုက်ဆံတွေ ဟောဒီလောက်ကြီးရှိလာရင် အမေနဲ့သမီး ဆင်းရဲသားတွေ
မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့နော် အမေ"

လက်ကလေးနှစ် ဖက်ကို ဘေးဘက်သို့ ကားပြုပြီး အားရပါးရ ပြောနေသော
ပူစူး၏ မျက်နှာလေးမှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင် ခြည်လေးတွေ သမ်းနေသည်။

"အေးပါ ဟုတ်ပါပြီ သမီးပြောသလို ပိုက်ဆံတွေ အများ ကြီး စုမယ်ဆိုလည်း
အမေပဲ အလုပ်လုပ်ပြီးစုပါမယ် သမီးရယ်၊ သမီးက အရွယ်နဲ့မမျှတဲ့အလုပ်တွေ
လုံးဝမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဘုံဘုံနဲ့ ပလုံလိုက်ကောက်ရင် သမီးကို အမေ
ရိုက်မယ်ကြားလား"

ပလုံကောက်တာကို အမေ မကြိုက်မှန်း ပူစူးသိပေမယ့် ပူစူး ကိုယ်၌ က
ဘုံဘုံနှင့် ခုလိုမျိုးလိုက်ပြီး ကောက်နေရတာ ကို ပျော်ပါသည်။ ခု မလိုက်ရဘူးဆိုတော့
စိတ်ထဲမှာ မပျော်တော့သလိုလိုနှင့် အလိုမကျ ခြင်းတွေ တော့ ဖြစ်မိ၏ ။ နောက်ပြီး ပူစူး
ပိုက်ဆံရှာချင်သေးသည်လေ။

ဒီတဲလေးထဲမှာ ရှိတာမှ သားအမိနှစ် ယောက် တည်း။ နှစ် ယောက်
စလုံးပိုက်ဆံဝိုင်းရှာမှ ပူစူးတို့ မြန်မြန်ချမ်းသာမှာ ပေါ့။

ပူစူး နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားကာ ကလေးအတွေး လေးဖြင့် အနာ ဂတ်ကို
မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ပူစူး ပင်ပန်းရင် ပင်ပန်းပါစေ။ အမိကက အမေနဲ့ပူစူးကို လူတွေ က
ချမ်းသာတဲ့သူဌေးတွေ လို့ မြင်ရင်တော် ပါပြီ။

ပူစူးဘဝမှာ ကိုးနှစ် ဆိုသော အရွယ်နှင့်မလိုက်သည့် ရည်မှန်း ချက်က
ချမ်းသာဖို့ပါပဲ။

လူတွေ ရဲ့ အအော်အငေါက်ခံရတဲ့ဘဝကြီးကို ပူစူး အရမ်းမုန်း သည်။

ပူစူးသာ သူဌေး ဖြစ်ကြည့် ပူစူးတို့ ဘုံဘုံတို့လို ပလုံကောက်တဲ့ လူတွေ ကို
ခြံထဲပေးဝင်ပြီး ရှိသမျှ အမှိုက်တွေ လိုက်ကောက်ခိုင်းမည် ။ ဒါတင်မကသေး မုန့်တွေ
ကိုလည်း ကျွေးလိုက်ဦးမည် ။

ပူစူးအတွေး နှင့်ပင် ပီတိတွေ ဖြစ်နေ၏ ။ ဒါကို ကိုယ်ချင်းစာ နာစိတ်ဟုတော့
ပူစူး မတွေ့ တတ်သေးပါ။

*

အခန်း(၃)

"မင်းနှိပ်နေတာ ကြာပြီ၊ ညောင်းရောပေါ့ ငါ့သားရယ်"

ဖခင် ဖြစ်သူကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နှိပ်ပေးနေသော ဘုံဘုံကို ကြည့်ကာ ရန်အောင်စိုး သနားသွားသဖြင့် တော် ခိုင်းလိုက်သည်။

"အဖေ့ကို နှိပ်ပေးတာပဲ၊ သားက ဘာလို့ညောင်းရမှာ လဲအဖေ ရာ၊ သားကို အားမနာနေနဲ့၊ အဖေ့ကို သားမှမနှိပ်ပေးရင် ဘယ်သူလာ နှိပ်ပေးမလဲပြော"

မေးလေးတဆတ်ဆတ်ဖြင့် ဖခင်အလုပ်သူကို မေးခွန်းတွေ ပြန် ထုတ်နေသော သား၏ လိမ္မာသိတတ်မှု က ရန်အောင်စိုးလို ဒုက္ခိတဖခင် တစ်ယောက် အတွက် ရင်အေးစေသည်။

အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ဖခင်အပေါ် သိတတ်သည့် သားလေး နှင့်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် တစ်ခုလပ် ဖြစ်နေသော ရန်အောင်စိုးတို့၏ ဘဝ သည် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လွန်းသည်။ ရှာနိုင်ဖွေနိုင်သော အရွယ်ကောင်း အချိန်ကျမှ ရန်အောင်စိုးမှာ တီဘီဝေဒနာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ဘဝကို အင်အားချိန့်စွာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရ၏ ။

လမ်းထိပ်ရှိ ဝပ်ရှော့တွင် နေ့စားအလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး သားအဖ နှစ် ယောက် ၏ စားဝတ်နေရေး ကို ချွေချွေတာတာ ဖြေရှင်းနေရာမှ ဗြုန်းခနဲ ဆို ရန်အောင်စိုး ကောက်ကာငင်ကာ တီဘီ ရောဂါ ထ ဖြစ်၍ ထိုသို့ ထမင်း ပင်နပ်မမှန်သော အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုလို ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက်ကိုပင် အင်အားရှိရှိ မသယ်နိုင်သော အခြေအနေမှာ သား ဖြစ်သူက အရွယ်နှင့်မမျှသော ဝန်ကို ထမ်းပြီး ဖခင် ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေသဖြင့် ရန်အောင်စိုး ရင်မှာ မချီဖြစ်ရသည်။

တွေ့ ရင်းဖြင့်ပင် ရန်အောင်စိုး ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ် နာကျင် လာသဖြင့်

သားလေး၏ နေလောင်၍ ရဲနေသော ဆံပင်ကို တယုတယ သပ်ပေးရင်း

"အဖေ နေပြန်ကောင်းရင် သား ဒီအလုပ်ကို လုပ်စရာမလို တော့ပါဘူး သားရယ်၊ အဖေ့ကြောင့် သားလေး ခုလိုမျိုး ပင်ပန်းဆင်းရဲ တဲ့ဒဏ်ကို ရင်စည်းခံနေရတာ အဖေ စိတ်မကောင်းဘူး"

ငိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောနေရှာသော ရန်အောင်စိုးအား ဘုံဘုံ ဘာမှမ ဖြစ်သလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကြည့်လိုက်ပြီး

"ကျွတ် အဖေကလည်း ဘာကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာလဲ ဗျာ၊ ကျွန်တော် က ပလုံလိုက်ကောက်နေရလို့ ပင်ပန်းတယ်လို့ အဖေ့ကို ညည်းဖူးလို့လား၊ ကျွန်တော် အတွက် တစ်ချက်ခုတ်ရင် နှစ် ချက် သုံးချက် တောင် ပြတ်နေသေးတယ်၊ လမ်းတစ်လျှောက် ပလုံလေး လိုက်ကောက် လိုက်၊ ကစားတဲ့နေရာတွေ ရင် ဝင်ကစားလိုက်၊ သူများ တွေ အကူအညီ လိုရင် မုန့်ဖိုးပဲဖိုးလေးရအောင် ဝင်ကူညီလိုက်နဲ့၊ ဟန်ကိုကျနေတာပဲ ဟား ဟား"

ရယ်ကာမောကာဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောနေသော သား ဖြစ်သူကို ရန်အောင်စိုး စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေး ချလိုက်သည်။

"ဘုံဘုံရေ ဘုံဘုံ"

အိမ်ရှေ့မှ လှမ်းခေါ်နေသော ပူစူး၏ အသံစာစာလေးကြောင့် သားအဖေနှစ် ယောက် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး အိမ် ပေါက်ဝသို့ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ပူစူးမ ယိုင်နဲ့နေသော အိမ်လေးပေါ်သို့ တက်လာသည်။ လက် ထဲမှာ ဘာတွေ ထည့်လာမှန်းမသိသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကလေး ဆွဲလာ သည်။ တက္ချီကျီ မြည် နေသော ကြမ်းခင်းကို ခပ်ဖွဖွနင်းပြီး ဝင်လာသော ပူစူးကို ဘုံဘုံ နှိပ်ပေးနေရင်းမှ မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

"ဘာတွေ လဲ ပူစူးမ"

"ဟင်းတွေ လေ၊ ငါ့အမေ ဒီနေ့မနက် အလှူအိမ်မှာ ပန်းကန်

သွားဆေးပေးတာလေ၊ အဲဒါ အလှူရှင်တွေ က ငါးသလောက်ပေါင်းတွေ ထည့်ပေးလိုက်လို့ နင်တို့သားအဖ စားရအောင် ငါ ယူလာပေးတာဟာ ရော့၊ ပန်းကန်လုံးလေးထဲ လှယ်ထည့်ထားလိုက်"

ပူစူး ကမ်းပေးသည့် ငါးသလောက်ပေါင်းထည့်ထားသော ကြွပ် ကြွပ်အိတ်ကို ဘုံဘုံ ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူလိုက်သည်။

"အတော် ပဲ ဒီညနေ ငါတို့သားအဖ ပဲကြမ်းကြော်နဲ့ပဲ နှစ် ပါး သွားရမှာ ၊ ခုတော့ ငါးသလောက်ပေါင်းလေး ဝင်ကယ်သွားပြီ ရှိ ရှိ ရှိ ရှိ"

ဘုံဘုံ ကြမ်းခင်းကို တကျိကျိ မြည့် အောင်နင်းကာ ယိုင်နဲ့နဲ့ ပန်းကန်စင်လေးပေါ် တင်ထားသည့် စတီးဇလုံလေးထဲကို ငါးသလောက် ပေါင်းတွေ သွန်ထည့်လိုက်သည်။

"ဟဲ့ ပူစူး မနက်ဖြန်ကျရင် မနက်စောစော ငါလာခေါ်မယ်နော်၊ နင် အိပ်ပုတ်ကြီးမနေနဲ့ဦး"

ဘုံဘုံက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွင် ကပ်နေသော ဟင်းအဆီတွေ ကို လက်ညှိုး လေးနှင့်ကလော်ကာ လျှာဖြင့်လျက်ရင်း ပူစူးကို လှမ်းပြောသည်။ ပူစူး မျက်နှာလေး ညှိုး ကျသွား၏ ။

"ငါ လိုက်လို့ရမယ် မထင်ဘူး ဘုံဘုံရဲ့ ၊ ငါ့အမေက ပလုံလိုက် ကောက်ရင် ရိုက်မယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ ငါ့အမေသိရင် လွယ်မှာ မဟုတ် ဘူး"

ရန်အောင်စိုး ပူစူးစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ မျက်ခနဲ ခံစား လိုက်ရသည်။ နှင်းခလို မိန်းမသားကတောင် သူ့သမီးလေးကို ဒီအလုပ် မလုပ်ခိုင်းဘဲနှင့် အိမ်တကာလည်ပြီး အဝတ်လျော်ကျွေးနေလျှင် သူက ရော ဘာကြောင့် ခုလိုမျိုး သားသမီးကို နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် ခိုင်းစားမလဲ၊ ဒါဆို သူ အလုပ်ပြန်ဆင်းမှ ဖြစ်တော့မည် ။ ရောဂါ ကြောင့် အားမရှိလျှင်လည်း ရှိသ၍ အင်အားလေးနှင့် သူ လုပ်နိုင်အောင် ကြိုး စား ရမည် ။

"သားလည်း မနက်ဖြန်ကစပြီး လိုက်ကောက်စရာ မလိုတော့ ဘူးကွာ၊ အဖေ အလုပ်ဆင်းမယ်"

မီးဖိုခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသော ဘုံဘုံ ဖခင်၏ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ကြောင့် ပူရူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပူရူးဝမ်းသာသွားသည် ထင်၏ ။ ဘုံဘုံကို မချီမချင်လေး ပြုံးပြ၏ ။ နင်နဲ့ငါ ဘဝတူတွေ ဖြစ်သွား ပြီဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ပလုံမကောက်ရဘူးဟု တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကြောင့် ဘုံဘုံ ပိုက်ဆံရနိုင်မည့် နည်းလမ်းတစ်ခုခုကို ခေါင်းထဲမှ အပြေးအလွှား ထည့် စဉ်းစားလိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ ခေါ်ညှိကြီး အသုပ်ဆိုင်ကို သွားမည် ။ ပန်းကန်ဝိုင်း ဆေးလျှင် အနည်းဆုံး မုန့်ဖိုးငါးရာလောက်တော့ ပေးမည် ။ ကံကောင်း လျှင်ကောင်းသလို ခေါ်ညှိကြီးက ရောင် :မကုန်သော အသုပ်တွေ ကို တောင် အိမ်ကိုထည့်လျှင် ထည့်ပေးလိုက် ဦးမည် ။

ဘုံဘုံအနေနှင့် ရောဂါ သည်အဖေအတွက် ဝင်ငွေရနိုင်မည် အလုပ်တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု လုပ်နေဦးမည် ပင်။

အဖေရော ဘုံဘုံရော ထမင်းငတ်ခံ၍ မ ဖြစ်။ ဒါ့အပြင် အဖေ နေမြန်မြန်ကောင်းဖို့ လိုမည် ။

"အဖေ နေမှမကောင်းသေးတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် အလုပ်ဆင်း မလဲ၊ မဆင်းပါနဲ့အဖေရာ၊ သား ပလုံမကောက်ရလည်း တခြားအလုပ် ရှာလုပ်ပြီး ကျွေးမယ်"

"အဖေ အိမ်မှာ ပဲ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေမယ့်အတူတူ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် အလုပ်ကလေး ဘာလေး သွားလုပ်ကြည့်မလို့ပါကွာ"

ဘုံဘုံ ထပ်ပြီးမတားချင်တော့။ တား၍ လည်း ရမည် မဟုတ် သဖြင့် မတားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

"ဟဲ့ ဘုံဘုံ ငါတို့ သွားဆော့ကြမယ်လေ"

"အေး ဆော့မယ်၊ ခဏလေး ငါ အဖေ့ကို ဆေးတိုက်ရဦးမယ်"

"ရတယ် အဖေဘာသာ သောက်မယ်၊ သွားဆော့ သွားဆော့"

အဖေဆီမှ ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် ဘုံဘုံနှင့်ပူစူးအိမ်ကလေးပေါ်မှ
ဆင်းလာကြသည်။ နွေနေ့လယ်ခင်း ခြံထဲမှ သစ်ပင်ရိပ်အကြီးကြီးသည် ဘုံဘုံနှင့်ပူစူးတို့
ခိုလှုံရာ ကစားကွင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

ကလေးနှစ် ယောက် အဖို့ ထိုတဒင်္ဂီသည် အပူသော ကတွေ ဆင်းရဲခြင်းတွေ
ငြိမ်းစေသော အချိန်ကာလလေးလည်း ဖြစ်၏ ။

*

အခန်း(၄)

"ဟဲ့ နှင်းခ အဝတ်တွေ လှန်းပြီးရင် ဟော့ဒီခြင်းထဲက အိပ်ရာ ခင်းနဲ့

ခြင်ထောင်လျှော်သွားဦးနော်၊ ပြီးရင် နောက်ဖေးဘေစင်ထဲက ပန်းကန်တွေ ဆေးပြီးမှပြန်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးဝင်း"

"630: 630:"

ဒေါ်ဝင်း မှာ စရာရှိတာမှာ ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်မည် အပြုအိမ် ရှေ့သို့

ကားနက်ကြီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။ နှင်းခ အဝတ်တွေ လှန်း နေရင်းမှ ကားနက်ကြီးကို တစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ပြီး ကိုယ်လုပ်စရာ ရှိတာကို ဆက်လုပ် လိုက်၏။

ကားပေါ်မှ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ဖြူဖြူခန့်ခန့်လူကြီးတစ်ယောက်
လည်သာလက်ပွေ့အိတ်ကြီး ပိုက်လျက်ဆင်းလာ၏။

ဒေါ်ဝင်း ကားရပ်သံ၊ ကားတံခါးဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံတို့ကိုကြား၍ အိမ်ရှေ့သို့

ပြန်ထွက်လာပြီး ခြံရှေ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

"ဪ ကိုသက်တင်ပါလား၊ ကားသံကြားလို့ ဘယ်သူများ ပါ လိမ့်လို့။

ထွက်ကြည့်တာ လာ လာ အမလေး မတွေ့တာ ကြာလို့ကို သက်တင်ကြီး ပိုပြီးတော့တောင် နုပျိုလာသလားပဲ"

ဦးသက်တင် ဆိုသော လူကြီး ဒေါ်ဝင်း၏ မြှောက်ပင့်ပြောဆို သော စကားကို

အလွန်နှစ်သက် သွားပုံရကာ တဟဲဟဲဖြင့်ရယ်ရင်း အိမ် ပေါ်သို့ တက်လာ၏ ။

"နေကောင်းတယ်နော်၊ မဝင်း ခင်ဗျားလည်း အရင်အတိုင်းပဲ

မအိုစာသေးပါဘူးဗျာ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တော် ကဲ လာ ထိုင် ကျုပ်ဆီကို အ

ကြောင်းမဲ့သက်သက်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ပြော ကျုပ် ကို တော်

ဘာတာဝန်ပေးဦးမလို့လဲ"

သူ့ဟာသူမေး သူ့ဟာသူဖြေပြီး ဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောနေသော
ဒေါ်ဝင်းစကားကြောင့် ဦးသက်တင် အခန့်ညားဆုံး ပြုံး လိုက်ပြီး ဒေါ်ဝင်း ရှေ့မှ
ဆက်တီခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"တာဝန် ကတော့ ပေးစရာရှိတယ်"

"သိတယ်လေ ကိုသက်တင်ကြီးတို့က အရေး အကြောင်းဆိုရင် မဝင်းတို့ကို
ကွက်ခနဲ ပြေးမြင်လိုက်တော့တာပဲ မဟုတ်လား"

"နှင်းခရေ"

ဒေါ်ဝင်း ဦးသက်တင်ကြီးကို နေည့်ခံကျွေးမွေးရန်အတွက် ပြင် ဆင်ဖို့ နှင်းခကို
လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နှင်းခ အိမ်ပေါ်သို့ ခပ်ရိုးရိုးတက်လာသည်။

"ကြီးကြီးဝင်း ဘာခိုင်းမလို့လဲ"

"အေး နှင်းခရေ နေည့်သည်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပါဦး၊ ညည်း အလုပ်တွေ
နောက်မှဆက်လုပ် "

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးဝင်း"

ဦးသက်တင်၏ အကြည့်တွေ က နှင်းခဆီသို့ ရောက်သွားပြီး တော် တော်
နှင့်မခွာတော့။

နှင်းခ ဦးသက်တင်၏ အကြည့်တွေ ကို သတိမထားမိဘဲ နောက် ပေးခန်းထဲ
ဝင်သွား၏ ။

"သူလေးက ဘယ်သူလေးလဲ"

"ဘာလဲ မျက်စိကျသွားပြီလား"

"နွမ်းပါးတဲ့ပုံစံလေးပေါက်နေပေမယ့် အသေအချာ ပြင်ဆင် လိုက်ရင် တော်
ဝင်ပန်းလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်"

ဦးသက်တင် နှင်းခဲကို ချီးမွမ်းနေသဖြင့် ဒေါ်ဝင်း ဖောင်းအစ် အစ် ဖြစ်နေသော
သူ့မျက်နှာကြီးကို မဲ့လိုက်သည်။

"ကဲပါ ကိုသက်တင်ရယ် ရှင့်လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါ။ ကျွန်မ ဘာကူညီရမလဲ၊
ဒရိုင်ဘာလား၊ အိမ်ဖော်လား၊ ဆေးဆရာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ရှင့်လုပ်ငန်းမှာ သုံးမယ့်
အလုပ်ကြမ်းသမားလား"

"အဲဒါတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး"

"ဟော့တော် ဒါဖြင့်ဘာလဲ၊ ကျွန်မက လူရှာပေးတဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်တတ်တာနော်"

"ဟုတ်ပါတယ် ခုလည်း လူရှာခိုင်းမလို့ပါပဲ"

"ကဲ ဒါဆိုလည်းပြော ကျွန်မက ဘယ်လိုလူမျိုးကို ရှာပေးရ မှာ လဲ"

"ကျုပ်အတွက် ဆေးပေးမီးယူ မိန်းကလေး တစ်ယောက် "

"ဟောတော် "

ဒေါ်ဝင်း သူ့ရင်ဘတ်ကို သူဖိပြီး တအံ့တသြ ဖြစ်သွား၏ ။

လူကြီးရှက်တော့ရယ်ဆိုသလို ဦးသက်တင် တဟ်ဟ်ဖြင့် အရှက်ပြေ ရယ်၏ ။

ဒေါ်ဝင်း အကြံအိတ်သွားပုံဖြင့် ခပ်တွေ တွေ စဉ်းစား၏ ။

"ဒီရပ်ကွက်က ကိုသက်တင်တို့နေတဲ့ လူကုံထံရပ်ကွက် မဟုတ် ဘူးနော်၊
လက်လုပ်လက်စား လူဆင်းရဲတွေ နေတဲ့ အောက်ကြမ်းခင်း ရပ်ကွက်၊ ကိုသက်တင်
သဘောကျမယ့် မိန်းကလေးမျိုးကို ရှာတွေ့ နိုင်ပါ့ မလား"

ဦးသက်တင် ပြုံး ဖန့်ဖန့်အမူအရာဖြင့် လူပျိုဖြန်းလေးလို ဟက် ခနဲ
တစ်ချက်ရယ်ရင်း ကျောမှီထိုင်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ရှေ့ကို ကိုင်းလာ ပြီး

"အခု ကျွန်တော် တွေ သွားပြီလေ"

လေသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်ပြောပြီး အိမ်ထဲကို ကဲကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဝင်း ဦးသက်တင် စကားကြောင့် မျက်ကလူးဆန်ပြာဖြင့် ပါးစပ်မှပင် ဘုရားတမိလိုက်သည်။ ကြားကြားချင်းမို့ ကိုယ့်နားပင် ကိုယ် မယုံချင် "

"ကိုသက်တင် ဒီကိစ္စက လူပျိုဖြစ်လေး ရည်းစားစကား ပြောသလို မလွယ်ဘူးနော်၊ ဒါ ဘဝနဲ့ဆိုင်တယ် "

"ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် မဝင်းကို နောက်ပြောနေ တာ မဟုတ်ဘူး၊ အတည်ပြောနေတာ၊ နှင်းခဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အိမ်ထောင်ရှိလား မရှိဘူးလား၊ ကျွန်တော် သိချင်တယ် "

"အိမ်ထောင်တော့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတော့ရှိတယ် "

"ဒါဆို မုဆိုးမလား တစ်ခုလပ်လား "

"မုဆိုးမလေး ကောင်မလေးက အခုမှ အသက်နှစ် ဆယ်ရှစ် နှစ် လားပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ ဆင်းရဲတာတော့ ကုန်းကောက် စရာမရှိအောင်ကို ဆင်းရဲတယ်၊ သူ့မှာ ရှစ်နှစ် အရွယ် သမီးလေးတစ် ယောက် ရှိတယ် "

ဦးသက်တင်မျက်နှာမှာ ကျေနပ်ရောင် ရသော အရိပ်တွေ ကြောင့် ထူအမ်းအမ်းပင် ဖြစ်၍ နေ၏ ။ ကိုယ့်လို သက်ကြွားရွယ်အိုကြီးက သေခါ နီး ရိက္ခာယူပါတယ်ဆိုမှ အပျိုတွေ အအိုတွေ တစ်ခုလပ်တွေ မုဆိုးမတွေ ရွေးနေလို့ ရမလား၊ သေမင်းက မျက်စိစပါးမွှေးစူးပြီး အမြန်ခေါ်ထည့် လိုက်မှ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေမည် ။

ဒီတော့ နှင်းခဆိုသည့် ကောင်မလေးဟာ မုဆိုးမမကလို့ ကလေးဘယ်နှယောက် အမေပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဦးသက်တင်အဖို့ လက်ထပ်ခွင့်ရ ရင် လက်ထပ်ချင်သည်။

"သူ မုဆိုးမ ဖြစ်တာတွေ ကလေးရှိတာတွေ က ကျုပ်အတွက် အရေး မကြီးပါဘူးဗျာ၊ အရေး ကြီးတာက ကျုပ်ကို သူလက်ခံလာအောင် ခင်ဗျား ကြိုး စားပေးဖို့ပါပဲ၊

ဒီကိစ္စ အောင်မြင်ရင် ခင်ဗျားအတွက် မနည်းစေရဘူး"

"စိတ်ချစမ်းပါ ကိုသက်တင်ရယ်၊ ရှင်သာ စိတ်မ ပြောင်းသွား စေ နဲ့၊ ကျွန်မ ဒီတစ်လအတွင်း : ကောင်မလေးကို စည်းရုံးပေးမယ်"

နှင်းခ ကော်ဖီဗန်းလေးကိုင်၍ ထွက်လာသဖြင့် ဦးသက်တင်နှင့် ဒေါ်ဝင်း ပြောလက်စ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ဦးသက်တင် နှင်းခကို အနီးကပ်လေ့လာသည့်အနေဖြင့် အသေအချာ ကြည့်လိုက်သည်။

နွမ်းပါးနေ၍ သာ အလှတရားတို့ မှေးမှိန်နေခြင်း ဖြစ်၏ ။
အဆောင်အယောင်တွေ နှင့်သာ မွမ်းမံလိုက်လျှင် ဒီရုပ်ရည်လေးက ဦးသက်တင်၏ အကြိုက်။
နှင်းခလေးကိုသာ လက်ထပ်ရမည် ဆိုလျှင် နောက်ထပ် အနှစ် လေးဆယ်လောက်တော့
ကောင်းကောင်း ရှင်သန်နိုင် သေးသည်။

*